

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm S. Pionii Smyrnensis Ecclesiae presbyteri, ex Metaphraste & cap. 14. lib. 4. hist. ecclesiast. Eusebij conscriptum. Passus est autem anno Saluatoris 254. Sede vacante, Decij Imperatoris ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

MARTYRIVM S. PIONII SMYRNEN-
sis Ecclesie presbyteri, ex Metaphrasie & cap. 14.
lib. 4. hist. ecclesiast. Eusebii conscriptum. Passus
est autem anno Saluatoris 254. Sede
vacante, Decij Imperatoris
secundo.

vide Czf.
Baron Ann.
Tom. 2.

EXIMIA planè fidei virtute & constantia
vir sanctus Pionius Smyrnenfis ecclesie
presbyter, fidem quam eiusdem ecclesie
Episcopus Eudemon miserando admodum lapsu
exulem fecerat, gloriosa confessione vna cum
socijs pro viribus restituere conatus est. Pridie e-
nim diei natalis S. Polycarpi (quæ ex maiorum
institutione solennis erat) cum prævideret se ad
gloriosum certamen à satellitibus rapiendum,
spontanea catena, velut tessera militari qua di-
gnoscitur à refugis, qui scutum turpiter abie-
cissent, nobiliter insignitus, Christum prædicans,
in medium prodijt. Erant ei socij certaminis Sa-
bina & Asclepiades, qui ieiunio & instanti ora-
tione parati sumptis tribus catenis connexis ijs-
que collis suis iniectis domi expectabant. Iniecer-
ant autem sibi ipsi catenas tum ne ab amicis ab-
decerentur: tum ne posset aliquis suspicari, se (vt
reliquos) ad ea quæ idolis essent immolata, com-
mendanda deduci velle: & vt omnes intelligerent,
se statim in carcerem duci decreuisse. Iraque pre-
cationi pariter intentis superuenit Polemo AB-
dituus cum satellitibus suis, vt homines Christi-
anos quæreret, eosque ad immolandum idolis, &
commendandum ex ijs quæ fuissent immolata, per-
duceret. Et Aedituus: Nostis plane decretum
Imperatoris, quo vobis iubetur vt dijs sacrificetis,

1. Februarij.

Contuente
Episcopo S.
Pionius pro
fide certat.

Solennitas
S. Polycarpi.

Spontanea
sumit vin-
cula.

Sabina & A-
scelepiades
socij S. Pio-
nij.

Comprehē-
duntur à Po-
lemone &
dituo.

tis? Cui Pionius: Nouimus, inquit, mandata Dei, quibus imperat, vt ipsum solum adoremus. Tum Polemo. In forum, inquit, venite, illic edicto obtemperaturi, Cui Sabina & Asclepiades: Nos inquit, Deo viuēti obtēperamus. Nec mora. Voluntario catenarū pondere onerati, nulla adhibita vi in forum deducti sunt, populo rei nouitate ad spectaculum denso impetu confluyente.

Pionius Iu-
dæos & Gen-
tiles redar-
guit.

Tum Polemo Imperatorum edictis explicatis, simulachra eis adoranda proposuit. At Pionius hilari ad populum vultu conuersus extenta manu, causam suam defendit, & ingenua sermōis libertate factum Iudæorum atque Gentilium Christianis insultantium cū sacro eloquio, tum è Gentilium quoque scriptis redarguit.

Cum autem Pionius verba illa repeteret: Deos vestros & auream statuam nolimus adorare: quidam forenses, qui circumstabant, vna cum Polemone blanditijs agere cœperunt, suadentes Pionio vt ipsis morem gereret, ne vitam virtutibus ornatam & iucundam lucem, crudeli morte perderet.

Ad quæ martyr: Est quidem hæc lux non inuitanda, fateor, sed altera illa, cuius gratia in hanc immissi sumus, infinitis sanè partibus iucundior quam nullo vnquam tempore tenebræ inuoluent.

Hæc aliaque, multa suauitate differentem Pionium, populus audiendi studiosus in theatrum admitti vehementer expetijt, sed quidam ducis studiosi tumultum verentes, summo, ne id fieret, studio, Polemo persuasere. At Polemus, cum frustra se Pionium ad dijs sacrificandum impellere videret, quin, inquit Pioni, templum, saltem in-
grederet

gredere, & Pionius, hoc, inquit, dijs vestris non expedire. Polemo verò, Persuade, inquit, hoc nobis Pioni. Vtinam (inquit ille) vobis persuadeam, vt aburato inanium deorum cultu, Christi fidem suscipiatis. Tunc illi, soluto risu. Tu verò nè id feceris, inquit, nè viui comburamur. Grauius atque acerbius est, inquit Pionius, supplicij ignis sempiterni, nullo vnquam refrigerio temperandi, addici. Quo dicto, Sabina Pionio arrisit.

Sabinæ viri-
lepectus.

A Edituus verò & satellites, tunc, inquit, rides? Ita Deoplacet, inquit illa: Christiani enim sumus: & qui firma stabilique fide Christo coniuncti sunt, perpetuo iucunditatis risu replebuntur.

Tum rursus inuictum Pionij animum blanditij lenire Polemo contendens, quin nobis, inquit consentire Pioni. Cui Pionius, Cum ego, vt dixi, sanctissimis Christianorum sacris initiatus sim, impio deorum cultui suffragare nequeo, quare si tibi visum est, tormenta in me exerce. Cui Polemo, Cuius, inquit es ecclesia? respondit martyr, Catholicæ, præter quam apud Christum alia nulla est.

Pionij viri-
lis vox &
notabile ref-
sponsum.

His peractis, Sabinam vinculorum sociam accessit, quæ ob priorem persecutionem sub Imperatore Gordiano excitaram, Theodota appellata fuit, cum qua quæstione instituta sermonem habuit, sed cum responsum, præclara martyre dignum retulisset, ad Asclepiadem conuersus est; à quo simili constantia repulsus, animum ad suppliciorum immanitatem conuertit. Et statim quidem cum multiplici omnium, qui eos sequebantur irrisione, in carcerem reducti sunt, in quo ecclesie presbyterum Linum & Macedoniam ex vico Carinae mulierem, nec non & Phrygum quendam, Eutyrianum nomine

Martyres in
carcerem ro-
ducuntur.

nomine, hæreseos pestilenti contagione misere infectum, reperere. Cum autem à fidelibus mul-
 ta ijs ad vitam commodè transfigendam conferre-
 rentur, illi, quo liberius in cælestium rerum con-
 sideratione versari possent, cuncta repulere; quæ
 res non minimam carceris Præfecto admiratio-
 nem attulit. Multi etiam gentilium eò confue-
 rant; ut martyres suis suasionibus, ab imminente
 mortis periculo eriperent, sed tantà illi virtutis
 opinione semper egerunt, ut summam omnibus
 sui admirationem relinquerent. Introibant etiã
 illi, qui per vim ad impium idolorum cultum
 pertracti, & humano timore adducti, pruarica-
 ti erant, magnum sterum excitantes. Hos lugebat
 Pionius, & varijs humanitatis officijs, iucundis
 etiam ac gratis consolationibus erigebat, confite-
 mabatur, ac multis sacrae scripturae verbis, ad salu-
 tarem peccatorum poenitentia acriter exstimu-
 labat. Vixque verba finierat, eos rogans ut e car-
 cere egrederentur; aditus Polemo, & Theophi-
 lus equitum Magister supervenerunt, & statim,
 Ecce, inquit, Eudemon Præsul vester immola-
 vit, quare & vos obtemperate. At cum Pionius &
 prudentia & constantia sua dignum dedisset re-
 sponsum, laqueo collo eius iniecto, ab Hippar-
 cho tanta sæuitia, ut propemodum suffocaretur,
 cum Sabina & socijs reliquis in forum tractus
 est. Cumque magna se voce Christianos esse te-
 starentur, Pionium sex ministri manibus pedibus
 que cadentes, ad templum impulere. Sed cum
 frustra in eo operam consumerent, sublatum hu-
 meris ante aram ubi Eudemon idolis sacrificabat
 deposuere. Tunc Lepidus: Cur, inquit, vos, o Pio-
 ni, non immolatis? Respondit Pionius. Quia Iu-
 mus Christiani. Lepidus subiecit: Quem Deum
 colitis

Pionius in
 carcere eri-
 git lapsos.

Pionius per
 vim ad tem-
 pli deorum
 trahitur.

colitis; Eum ait, Pionius qui fecit cœlum terram, mare, & quæ in eis sunt Quis, igitur, inquit, Lepidus, fuit crucifixus? is respondit Pionius, quæ Deos pater misit ad salutem mundi. Principes hic valde clamantes riserunt; & Lepidus ipsum detestabatur. Clamabat autem Pionius. O iudices inquam, pietatem colite & iustitiam obseruate, legibusque vestris parete. Nos, quia impijs parere decretis nolumus, puniēdos censeatis, & vos item a legum vestrarum præscripto receditis. Lubent enim, non vt cogatis nos, sed vt puniatis, quare ignem accendite & ingrediemur.

Admiranda
pietas mar-
tyris.

Hac martyris constantia magis irritati coronas illis imposuerunt, quas illi protinus discerpas abiecerunt. Qua contumelia prouocati, denuo carceris eos damnarunt. Tum satellitum vnus cæteris crudelior arreptum deducere festinans Pionium grauissimas eius capiti plagas imposuit quas ille quidem patienti ac hilari animo excepit, at percussor non pari felicitate infixit; Subiit enim tumore manuum ac laterum correptus, vix respirare potuit. Quædam sunt Proconsul Smyrnæ delatus, illic inuictum martyrem iudicio susti voluit. Ille certaminis audus decertavit egregie, fideles pariter atque infideles ad vnus Dei timorem amoremque adhortans. Perseueranti deinde confessione Catholicam fidem alluens, vngulis crudeliter concisus est, nulla tormentorum vi Proconsuli cedens, qui lata sententia viuum eum igni adiudicauit. Prolata verò sententia, martyr incredibili alacritate in stadiū venit & in cœlum suspiciens. Deo qui se talem conseruasset gratias egit, abiectisque vestibus super lignum se extendit, militique se figendum tradidit. Confixo autem satelles insticit, vt sceleratos

Dire cruciatur.

Damnatur ignis.

leratos honores dijs deferret. Recusantem, & impietatem contenta voce redarguentem, iam ligno suffixum, minister erexit. Erecto Metrodorus quidam è secta Marcionistarum à sinistris collocatus fuit; vterque Orientem spectans. Cumque lignorum strue vndique congesta, pyra accenderetur, Pionius clausis oculis tota mète Deo intendebar; ita vt turba eum animam egisse suspicaretur.

Sed ille facto precandi sine, flamma iam in altum ascendente & sacrum corpus lambente, oculos aperuit, hilarique vultu vltimum, AMEN, pronuncians, quiete & sine vlla doloris significatione, tanquam eructans, beatum Deo spiritum tradidit, dicens: Domine suscipe animam meam. Felix plane qui integer vitæ scelerisque purus, per angustam portam, ad ampla cœlorum spatia peruenit.

Nec caruit immenso gloriæ miraculo sacrum illius corpus, quod, extincto demum igne, vigenti pulchritudine decorû apparuit. Nam & pristina aurium mollities, & capillamenti dignitas, cum prima barbæ, quæ solet esse iuuenibus, lanugine, in corpore permanebant: ipsa interim facie tam admirabili gratia splendente, vt vt fidei extorres cōscientiæ stimulis verberati, conterritique discederent: Christiani verb, sumpto maiore fidei robore, mirifice exultarent.

Metrodorus hæreticus vna cū S. Pionio patitur.

Tradit spiritum.

Corpus eius ab igne mansit illæsum & miræ decorum.